

»De i kriminalregistret registrerede oplysninger, som ikke skønnes at være af aktuel karakter, skal slettes.«⁽¹³⁾

Det siger jo ikke så forfærdelig meget. Hvad man nærmere mener med, at oplysningerne »ikke skønnes at være af aktuel karakter«, får man et indtryk af på de få områder, hvor bestemmelsen konkretiseres:

»Sletning af de i kriminalregistret indførte oplysninger sker automatisk senest 2 år efter den pågældendes død.«⁽¹⁴⁾ Det er dog altid noget!

»Hvis oplysninger om en person indføres i efterforskningsregisteret før det fyldte 15. år, slettes disse automatisk efter 8 års forløb, såfremt der ikke i denne tid er indført nye oplysninger om den pågældende.«⁽¹⁵⁾ Man må gå ud fra, at denne særbestemmelse for unge under 15 år er lempeligere end for alle andre. De skal altså »kun« forblive registreret i 8 år! Bemærk, at der udtrykkelig er tale om *efterforsknings*registret, altså dér, hvor man kan have på ren og skær mistanke.

De mere generelle retningslinjer for sletning foreligger ikke nærmere oplyst. Man skulle tro, at den ovenfor citerede bestemmelse om sletning af »oplysninger, som ikke skønnes at være af aktuel karakter«, måtte indebære, at der løbende foretages en sådan vurdering. Det synes imidlertid ikke at være tilfældet, for så havde man ikke behøvet denne særbestemmelse for de 70-årige: »Når en person er fyldt 70 år, afgøres det af rigsregistraturen efter en konkret vurdering af karakteren af de registrerede oplysninger, hvorvidt disse fortsat skal være registreret.«⁽¹⁶⁾ Det synes at indebære, at andre uaktuelle oplysninger kun bliver slettet, når man tilfældigvis støder på dem.

Tidligere var det sådan, at de slettede oplysninger blev udskrevet på microfiche, som uden tidsbegrænsning blev opbevaret i rigsregistraturen, hvorfra de kunne rekvireres. Sletningen var således fuldkommen fiktiv. Registertilsynet kritiserede i sin første årsberetning denne bestemmelse, og VS har gjort den offentligt kendt og stillet krav om, at den blev ændret. Kritikken har åbenbart givet resultat, for den 16. marts 1983 blev den tidligere kundgørelse om kriminalregistret trukket tilbage og erstattet af den nugældende, hvor der er kommet følgende tilføjelse: »Microfiches med slettede oplysninger opbevares i ét år, hvorefter de destrueres.«⁽¹⁷⁾ Dette er sket, uden at folketinget er orienteret derom, til trods for at tinget flere gange har drøftet politiregistrene. Offentligheden har endnu mindre kunnet følge med i udviklingen, da registerkundgørelserne er placeret i den »orange samling«, som stadig er hemmelig for befolkningen og pressen.

Egenindsigt

Efter denne gennemgang turde det være klart, at muligheden for indsigt med de registrerede oplysninger – og dermed muligheden for at korrigere fejl- får særlig betydning.

Politiets registre er underkastet lov om offentlige myndigheders registre, som i § 13 fastslår, at en registreret person på begæring skal have meddelelse om de oplysninger, der er registreret om ham. Dette gælder dog ikke, »hvis den registreredes interesse i at få kendskab til oplysningerne findes at burde vige for afgørende hensyn til offentlige eller private interesser.«

Når det gælder *efterforsknings*registret, der som før nævnt er det virkelig ømme punkt, fordi man dér kan være registreret helt uden egen skyld, administreres registerlovens bestemmelse om egenindsigt uden rysten på hånden: »Der kan ikke gives oplysninger fra efterforskningsregisteret.«⁽¹⁸⁾

Nødvendigheden af lovgivning

Der er for så vidt intet i vejen for, at justitsministeren administrativt kunne ændre registreringsbetingelserne, så de kom til at svare til nærværende lovforslag. Der sker faktisk løbende ændringer af rigspolitechefens kundgørelser, også på registreringsområdet. Således er der, siden VS sidst fremsatte forslag på dette område, sket en vis lempelse med hensyn til registrering af børn under 15 år (det lader dog ikke til, at den tidligere justitsministers indrømmelse, gående ud på at børn under 10 år slet ikke skulle registreres i kriminalregistret, er kommet med ved revisionen af dette punkt i selve kundgørelsen), og den fiktive sletningsbestemmelse er ophævet derved, at oplysningerne på microfiche nu skal destrueres efter ét år.

Men dels kan ministerens administrative befojelser lige så vel benyttes til skærpede registreringsbestemmelser, hvis der ikke lovgives, dels er registreringsbetingelserne så væsentlige fra et retsbeskyttelsessynspunkt, at det er helt uantageligt, at de ikke er fastlagt af lovgivningsmagten og kendt af offentligheden.

At folketingets medlemmer har adgang til registerkundgørelserne, yder langtfra tilstrækkelig garanti for indsigt – og da slet ikke for indholdet. Kundgørelserne ændres, uden at folketinget eller bare retsudvalget orienteres, og det er umuligt at følge med i denne udvikling, da det praktisk forudsætter, at man læser hele kundgørelsessamlingen en gang om ugen.